

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/33/2023
Identifikačné číslo spisu:	1105207986
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1105207986.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. J. Q., narodeného L. zastúpeného JUDr. Milošom Gerom, advokátom, Bytča, Ul. Štefánika č. 217, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/69/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2023, sp. zn. 3Co/117/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou (po rozšírení) domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 3.100.146,98 eura s príslušenstvom, a to titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.") a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.").

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie") - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV, rozsudkom z 1. júna 2010 č. k. 15C/69/2005-83 žalobu zamietol (I.); rozhodol o trovách konania (II.).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd") uznesením z 30. novembra 2011 sp. zn. 4Co/404/2010 (č. l. 122) na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie pri zisťovaní existencie nesprávneho úradného postupu, ako predpokladu zodpovednosti štátu podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. postupoval odchyľne, rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhodnotil po právnej stránke ako nesprávne.

4. Súd prvej inštancie rozsudkom z 12. mája 2016 č. k. 15C/69/2005-670 (č. l. 906) žalobu zamietol (I.); rozhodol o trovách konania (II.).

4.1. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, a to priet'ahmi v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Štefanom Šviderským pod sp. zn. Er 3196/1997 v spojení s konaním č. EX 586/1999 v období rokov 1997 až 1999; súdnym exekútorom Ing. Štefanom Vargom v období rokov 1999 až 2004 a nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou z 20. júla 2004 pod č. k. Er 196/1997-138 v spojení s č. k. EX 586/1999, ktorým bola exekúcia zastavená. Žalobca žalobu rozšíril o obdobie nasledujúce i po roku 2004 a o dôvod prekročenia právomoci sudcov v konaniach Okresného súdu Vranov nad Topľou pod č. k. Er 3196/1997 v spojení s č. k. EX 586/1999, Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 3C/4/2008 v spojení so sp. zn. 17Rob/1361/1996 a Krajského súdu v Prešove. Žalobca rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 27. júna 1997 sp. zn. 17Rob/1361/1996 získal exekučný titul na vymozenie pohľadávky proti povinnej Obci Z. vo výške 99.997 Sk s príslušenstvom. Exekúciou bol uznesením Krajského súdu v Košiciach zo 14. novembra 1997 č. k. 2Zp/2158/1997 poverený súdny exekútor JUDr. Štefan Šviderský, ktorý bol uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou z 29. marca 1999 č. k. Er 3196/1997 v spojení s č. k. EX 586/1999 z exekúcie vylúčený a jej vykonaním bol poverený súdny exekútor Ing. Štefan Varga. Ten v priebehu rokov 1999 až 2004 vymohol len nepatrnú časť pohľadávky (ca 2 %) a Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 20. júla 2004 č. k. Er 3196/1997-138 v spojení s č. k. EX 586/1999 exekúciu zastavil. Podľa názoru žalobcu tým, že mu nedal Okresný súd Vranov nad Topľou v týchto rozhodnutiach možnosť odvolať sa, hoci ustanovenie § 58 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov odvolanie proti zastaveniu exekúcie výslovne pripúšťa, postupoval nezákonne, čím po piatich rokoch trvania exekúcie došlo k situácii, kedy povinný vyzval exekútora na vrátenie peňazí, ktoré vymohol. Žalobca tiež poukázal na priet'ahy v exekučnom konaní súdneho exekútora JUDr. Štefana Šviderského v období rokov 1997 až 1999, ako aj súdneho exekútora Ing. Štefana Vargu v období rokov 1999 až 2004. Žalobca žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.0000.0000 Sk za to, že bol vystavený neistote a stresu, čo malo dopad na jeho zdravotný stav tak, že začal trpieť ťažkou nevyliciteľnou chorobou.

4.2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záverom, že žalobca nepredložil v časti žaloby titulom nesprávneho úradného postupu o existencii priet'ahov rozhodnutie oprávneného orgánu, ktorým bol podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. účinnom k 31. decembru 2012 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Ústavný súd nálezom z 12. mája 2010 sp. zn. III. ÚS 192/2010 sťažnosť žalobcu odmietol. Z pripojeného súdneho spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cb/4/2008 súd prvej inštancie zistil, že nálezom ústavného súdu z 10. decembra 2013 sp. zn. II. ÚS 593/2012 ústavný súd konštatoval porušenie základného práva, aby sa vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov a priznal žalobcovi finančné zadost'učinenie vo výške 1.500 eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca neuniesol dôkazné bremeno, respektíve na žalobe v tejto časti zotrval nedôvodne, keďže ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 593/2012 priznal žalobcovi finančné zadost'učinenie za vzniknuté priet'ahy, ktoré prekrywajú obdobie uplatnené žalobcom v tomto konaní a za nasledujúce obdobie, t. j. do rozhodnutia súdu prvej inštancie takéto rozhodnutie oprávneného orgánu nepredložil, žalobu preto v tejto časti zamietol. V časti žaloby titulom nezákonného rozhodnutia o prekročení právomoci neuniesol dôkazné bremeno a v časti rozšírenej žaloby nepreukázal ani predbežné prerokovanie orgánom štátu, preto aj v týchto častiach súd prvej inštancie žalobu zamietol. Nad rámec uviedol, že dĺžka konania je zapríčinená i samotnými účastníkmi konania (opakovane niekoľkonásobne podávanie opravných prostriedkov, námietok zaujatosti, požadovanie o odročenie pojednávania) a preto podľa jeho názoru nie je možné prenášať zodpovednosť za priebeh a dĺžku konania na štát. Zodpovednosť na štát možno preniesť len v prípade jeho výlučného zavinenia.

4.3. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku.

5. Odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. mája 2020 sp. zn. 3Co/221/2019 (č. l. 1050) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.); rozhodol o trovách konania (II.).

5.1. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne, a preto ho podľa § 387 ods. 1

zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol nasledovné.

5.2. Odvolací súd žalobcu, že si súd prvej inštancie riadne neujasnil o čom rozhoduje vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo žalobcom uvedeného uznesenia súdu prvej inštancie (č. l. 798) je zrejmé, čo bolo predmetom sporu, o ktorom súd prvej inštancie rozhodoval. Podľa vyjadrenia žalobcu na pojednávaní z 11. februára 2016 (č. l. 577) uplatňovaná škoda bola vyčíslená k 30. septembru 2011. V odvolaní (bod 7., odrážka 9) zhrnul, že základom nároku vo veci je nesprávny úradný postup, nulitosť nezákonných rozhodnutí, prekročenie právomoci vo veciach Er 3196/97, EX 586/99 i EX 1019/97 (zrejme Okresného súdu Vranov nad Topľou) a súd je povinný primárne skúmať tieto pochybenia.

5.3. K odvolacím námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie dostatočne nezistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil, odvolací súd preskúmal, či právne posúdenie súdom prvej inštancie zodpovedá prislúchajúcim právnym normám. Čo sa týka rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou z 20. júla 2004 č. k. Er 3196/1997-138, ktorým bola zastavená exekúcia vedená na návrh žalobcu voči povinnej - obci Z., súd prvej inštancie prihliadol na zmenenú argumentáciu žalobcu a s poukazom na § 6 ods. 4 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. správne konštatoval, že nejde o nezákonné rozhodnutie. Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu musí ísť zásadne o rozhodnutie právoplatné, aby sa rozhodovaním podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nezasahovalo do štandardného inštančného postupu v rámci riadnych opravných prostriedkov (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

5.4. Pokiaľ ide o zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za rozhodnutia vydané v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3196/1997 po rozhodnutí z 27. marca 2007 č. k. Er 3196/97-268, ktorým súd exekúciu zastavil, vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že predbežné prerokovanie nároku súdu preukázal listinou založenou do súdneho spisu 11. februára 2012 (č. l. 583), odvolací súd preskúmaním tejto listiny zistil, že z jej obsahu nemožno vyvodíť, že by žalobca požiadal žalovanú o prerokovanie nároku na náhradu škody odvodzovanú z rozhodnutí vydaných v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3196/1997 po 27. marci 2007. K ďalšej jeho súvisiacej odvolacej námietke, že nebol súdom prvej inštancie vyzvaný na preukázanie predbežného prejednávania jeho nároku, odvolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania z 26. marca 2015 (č. l. 569), z ktorej okrem iného vyplýva, že súd žalobcovi uložil, aby v stanovenej lehote predložil súdu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku doručení žalovanej ako aj odpoveď na túto žiadosť, čo žalobca neurobil. Žalobca k podaniam adresovaným žalovanej zo 14. marca 2011 (č. l. 284), z 27. septembra 2011 (č. l. 573), z 12. októbra 2011 (č. l. 579) nepreukázal, že by tieto boli žalovanej doručené.

5.5. K uplatnenému nároku žalobcu odvodzovanom z nesprávneho úradného postupu za prietahy v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3196/97 v spojení s konaním sp. zn. EX 586/1999 v období od roku 1999 do rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že ústavný súd nálezom z 10. decembra 2013 sp. zn. II. ÚS 593/2012 rozhodol, že Krajský súd v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 4Cb/1/2018 (predtým sp. zn. 18Rob/1357/96), sp. zn. 3Cb/4/2008 (predtým sp. zn. 17Rob/1361/96) porušil základné právo žalobcu, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; Krajskému súdu v Košiciach v týchto konaniach prikázal konať bez zbytočných prietahov a žalobcovi priznal finančné zadostučinenie v sume 1.500 eur. Odvolací súd pri tomto preskúmaní postupoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keďže prietahy trvali do doby po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Čo sa týka predbežného prerokovania žalobcovho nároku u žalovanej, odvolací súd uviedol, že zo žiadosti žalobcu adresovanej žalovanej zo 14. marca 2011 (č. l. 284) vyplýva, že táto sa týkala odškodnenia nemajetkovej ujmy za prietahy v konaní Okresného súdu Bratislava I vedenom pod sp. zn. 15C/69/2005, teda netýkala sa predmetu konania a rozhodovania pod sp. zn. Er 3196/1997. Ďalej zo žiadosti žalobcu o odškodnenie z 27. septembra 2011 adresovanej žalovanej (č. l. 573 až 578) vyplýva, že si žalobca nárokoval sumu 4.616.647 eur; žalobca v nej uvádza ako prvé nezákonné rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z roku 2008, ktorým súd skončil konanie vedené pod sp. zn. 17Rob/1361/96 (preradené pod sp. zn. 3Cb/4/2008); žalobca zároveň uviedol, že súd sa od roku 2009 usiluje o nezákonné prejednanie a zamietnutie nároku po 11 rokoch. K tejto žiadosti nie je pripojený doklad o jej odoslaní a doručení žalovanej a žalobca v konaní nepreukázal doručenie tejto žiadosti žalovanej. Podľa odvolacieho súdu, ak by sa vychádzalo z toho, že ide o podanie z roku 2011, tak

nemožno uvažovať, že mohlo dôjsť k predbežnému prerokovaniu tohto nároku žalobou, ktorá bola doručená na súd 4. marca 2005. Žalobca za začiatok nesprávneho konania (rozhodovania) označil rok 2008; na č. l. 579-586 je založená žiadosť žalobcu z 12. októbra 2011, ktorou žiadal o odškodnenie majetkovej aj nemajetkovej ujmy spolu vo výške 261.758,33 eura. I v tejto žiadosti je ako prvé nezákonné rozhodnutie uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z roku 2008; okrem toho touto žiadosťou žalobca žiadal odškodnenie aj za rozhodovanie Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej od roku 2008 pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (predtým 18Rob/1357/96). V závere svojej žiadosti (č. l. 586) uviedol, že za prietahy v konaní Er 3196/97 žiada 41.000 eur ako náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy za toto konanie, ako aj za konanie vedené pod sp. zn. Er 3157/97, 136.000 eur. Ani k tejto žiadosti nie je pripojený doklad o jej odoslaní a doručení žalovanej, žalobca v konaní nepreukázal, že by bola doručená žalovanej. Podľa odvolacieho súdu, ak by sa vychádzalo z toho, že ide o podanie z roku 2011, tak ani pri tomto nemožno uvažovať o tom, že touto žiadosťou došlo k predbežnému prerokovaniu nároku uplatneného touto žalobou, ktorá došla na súd 4. marca 2005. Podstatným bolo, že žalobca v nej označil za začiatok nesprávneho konania rok 2008. Na č. l. 583 je v súdnom spise založená kópia oznámenia žalovanej z 2. januára 2012, ktorú súdu predložil žalobca na výzvu na pojednávaní 11. februára 2016 ako preukázanie toho, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku so žalovaným z 27. septembra 2011 založená v spise (č. l. 573 až 578) bola žalovanej doručená; žalovaná sa k tejto listine nevyjadrila. V oznámení žalovanej o výsledku predbežného prejednávania nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z 2. januára 2012 č. 11414/2012/154 adresovanom žalobcovi, žalovaná uviedla, že žiadosti, ktoré jej boli doručené 30. septembra 2011 a 27. januára 2012 o náhradu škody v celkovej sume 4.616.647 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 17Rob/1631/96 (teraz 3Cb/4/2008) a pod sp. zn. 18Rob/1357/96 (teraz 4Cb/1/2008) predbežne prerokoval a vyhodnotil ich ako právne neopodstatnené z dôvodu nesplnenia základných zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobca k oznámeniu žalovanej nepripojil jeho žiadosti, ktoré mu predchádzali. Že by jednou v oznámení uvádzaných žiadostí mohla byť žiadosť žalobcu z 27. septembra 2011 (doručená žalovanej 30. septembra 2012), v súdnom spise založená ako na č. l. 573 až 578 nasvedčuje to, že si ňou uplatňuje náhradu majetkovej ujmy 4.616.647 eur, čo je suma uvedená v oznámení žalovanej z 2. januára 2012 (č. l. 583). Ani v tomto prípade nemôže ísť o doklad o predbežnom prejednaní pôvodne uplatneného nároku, ktorý bol vyčíslený (len) na 54.392.141 Sk (1.805.488,32 eura), nielen preto, že ide o žiadosti podané po podaní žaloby (4. marca 2005), ale aj s ohľadom na vyjadrenie žalobcu v závere svojej žaloby, že sa obrátil (niekedy pred 1. marcom 2005) na žalovanú so žiadosťou podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z., a že táto mu na ňu neodpovedala. Podstatnou skutočnosťou je podľa názoru odvolacieho súdu to, že v oznámení žalovanej z 2. januára 2012 č. 11414/2012/154, ktoré mohlo byť odpoveďou na jeho žiadosti o poskytnutie náhrady škody zaslanej žalovanej, sú uvedené konania iného súdu (Krajského súdu v Košiciach) a nie konanie Okresného súdu Vranov nad Topľou (sp. zn. Er 3196/1997), ktoré žalobca v žalobe v priebehu konania na súde prvej inštancie i v odvolaní uvádzal ako to, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu a prietahom v konaní a v ktorom bol poškodený.

5.6. Odvolací súd riadiac sa právnou úpravou podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5.7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z 28. mája 2020 č. k. 3Co/21/2019-1050 podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol uznesením 25. augusta 2021 sp. zn. 1Cdo/16/2021 s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko spor na odvolacom súde rozhodovala vylúčená sudkyňa v zmysle § 49 ods. 2 CSP.

7. Na základe uvedeného odvolací súd opätovne konal a rozhodol uznesením z 31. januára 2023 č. k. 3Co/117/2021-1180, pričom zopakoval svoje argumenty z rozhodnutia z 28. mája 2020 č. k. 3Co/221/2019-1050 a doplnil z akého dôvodu najvyšší súd vrátil rozsudok odvolacieho súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu z 31. januára 2023 č. k. 3Co/117/2021-1180, podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie (č. l. 1190), prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. e) a písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

8.1. V rámci odôvodnenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. e) CSP dovolateľ uviedol, že v rokoch 2016 - 2023 rozhodoval nezákonný senát 3Co. Podľa zákona mal vec prejednať senát 4Co (senát Dr. Kleinovej). Keďže senát 4Co už predtým rozhodoval predchádzajúce odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa z 1. júna 2010. Odvolací súd odignoroval námietku dovolateľa ohľadne zasahovania do nezávislosti súdu nezákonnou zmenou senátu 4Co na senát 3Co, aj keď to bola povinnosť skúmať ex offio.

8.2. V rámci odôvodnenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd bol povinný 31. januára 2023 nariadiť pojednávanie a predvolať účastníkov na pojednávanie, (a to na základe ustanovenia § 358 ods. 1 CSP). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí vykonával dokazovanie, skúmal a doplňoval otázky, hlavne ohľadom toho či žalobca preukázal predbežné prejednanie nároku na odškodnenie u žalovaného. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie odvolacieho súdu v bodoch 11. - 28. ako aj v bodoch 21. - 25.. Odvolací súd nepovažoval listinu žalovaného z 2. januára 2012 za dôkaz, že žiadosť dovolateľa o predbežné prejednanie škôd vzniknutých od 27. februára 2007 do 30. septembra 2011 bola žalovanému riadne doručená a žalovaný na túto žiadosť dovolateľa vydal stanovisko, že žiadosť zamietla. Pokiaľ teda odvolací súd negoval túto listinu, zmenil tak názor, avšak tieto listiny neboli podané pred podaním reparačnej žaloby 1. marca 2005 a tak nepreukazujú predbežné prejednanie nároku za roky 1997 - 2004. Odvolací súd, podľa názoru dovolateľa, vyfabuloval nový a ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby 28. mája 2020 čo iba vedie k zmätočnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ tiež poukázal na listinu nachádzajúcu sa v spise na č. l. 8 z 22. februára 2005, žiadosť o náhradu škody vo výške 54.392.141 Sk, s pečiatkou žalovaného o prijatí žiadosti.

8.3. Dovolateľ namietať aj ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP, kde uviedol, že nesprávne posúdenie otázky povinnosti predbežného prejednanie žiadosti o odškodnenie vo vzťahu k procesnému postupu súdu, keď pokiaľ súd uviedol, že požadované odškodnenie doposiaľ nebolo prejednané Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, je ex offio povinný konanie iba zastaviť, nie však žalobu z tohto dôvodu zamietnuť vecnoprávnym rozsudkom. K uvedenému uviedol aj uznesenie najvyššieho súdu z 25. novembra 2020 sp. zn. 1KO/17/2020 a poukázal aj na závery Najvyššieho súdu ČSSR z 15. januára 1980 sp. zn. Cpjf 145/78 (R 20/1981).

8.4. Uviedol, že dovolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie otázky nedodržania postupu súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 118 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) odvolacím súdom uvedenom v bode 27. rozhodnutia. Súd prvej inštancie považoval za nedôvodné, že dovolateľ nebol oboznámený s tým, ktoré právne významné skutočnosti zostali sporné, ktoré z navrhovaných dôkazov súd vykoná, a ktoré nevykoná aj keď boli navrhnuté. Túto otázku tak súd vyriešil odlišne s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu - uznesenie z 28. mája 2013, sp. zn. 4Cdo/167/2012. Dovolateľ tiež uviedol, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími námietkami, ako boli: ignorovanie právneho názoru Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2011 č. k. 4Co/404/201-122 (správne je č. k. 4Co/404/2010-122, pozn.), súdy nižšieho stupňa zdôraznili svoju neprávomoc a neriadili sa záväzným právnym názorom odvolacieho súdu z 30. novembra 2011, nevykonali dôkazy k podstatným otázkam a nezisťovali skutkový stav. Podľa názoru dovolateľa si súd prvého stupňa riadne neujasnil o čom a o akom žalobnom nároku mal rozhodnúť k 12. máju 2016. V záhlaví rozsudku aj textu bolo uvedené, že rozhoduje o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 vo výške 3.083.838,40 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 531.102,70 eura, avšak súd uznesením z 11. februára 2016 pripustil zmenu petitu tak, že žalovaný je povinný uhradiť 92.903.716 Sk s 12 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 58.321.375 Sk od 1. marca 2005 do zaplatenia s 12 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 34.582.341 Sk od 1. októbra 2011 do zaplatenia a titulom nemajetkovej ujmy 1.000.000 Sk s 12 % úrokom z omeškania ročne od 26. januára 2006 do zaplatenia a náhradu trov konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe uvedené tak dovolateľ uviedol, že súd nerozhodol o celom žalobnom nároku, rozsudok sa týka len časti nároku, chýba požadované príslušenstvo nároku v zmysle zákonného úroku z omeškania a v prípade majetkovej ujmy súd rozhodol o úplne inej veci.

8.5. Dovolateľ ďalej uvádza, že odvolací súd na strane č. 11 dole uviedol, že pri posudzovaní porušenia

práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov odmietol svoju právomoc. Uviedol, že toto porušenie je kompetentný skúmať iba Ústavný súd Slovenskej republiky, že všeobecný súd nemá kompetenciu skúmať a zisťovať zbytočné prietahy v konaní, nemôže riešiť inštančný princíp, teda nemôže skúmať prietahy u vyšších súdov. Ďalej uviedol, že ak by kompetencie mali mimo Ústavného súdu Slovenskej republiky aj iné orgány, mohlo by dôjsť ku kríženiu rozhodnutí rôznych orgánov s rôznym stupňom hierarchie. Zároveň uviedol, že súd prvej inštancie taktiež ignoroval záväzný právny názor a pokyny z uznesenia odvolacieho súdu z 30. novembra 2011. Súd, podľa názoru dovolateľa, ignoroval všetky tvrdenia a dôkazy žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu exekútorov, exekučného súdu, Krajského súdu Košice a Krajského súdu Prešov, ako aj najvyššieho súdu, ktoré vo veciach bezdôvodného zastavenia exekúcie zo 7. júla 2009 Er 3196/97 ignorovali svoju povinnosť vychádzať z právoplatne vyriešenej a rozhodnutej prejudiciálnej otázky, čo zakladá nesprávnosť, neúplnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku.

8.6. Dovolateľ v konaní na nižších inštanciách predložil listiny na vykonanie dôkazov (č. l. 1-44) a žiadal súd, aby tieto dôkazy vykonal, čo neurobil. Porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ aj v tom, že súd si neuvedomil, že v období od 2004 - 2007 sa žalovaný usiloval svojimi návrhmi o zastavenie exekúcií a okresný súd Vranov nad Topľou začal svojvoľne sám prehlasovať pohľadávky a duplicitne a svojvoľne jednal akoby pohľadávky neboli právoplatné.

8.7. Podľa názoru dovolateľa sa sudy odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a ústavného súdu v týchto otázkach:

- a) platobný rozkaz bol povinnému doručený po podaní návrhu na obnovu konania, aj keď doručenie platobného rozkazu v návrhu na obnovu konania nenamietal,
- b) opätovné vydanie platobného rozkazu a jeho doručenie povinnému bolo porušením princípu právnej istoty a nezmeniteľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia,
- c) nebolo prípustné, aby súd konal na podklade neexistujúceho a v procesnom kódexe neupravenom prostriedku procesnej obrany,
- d) bolo v rozpore s princípom právneho štátu a s princípom právnej istoty keď došlo k doručeniu platobného rozkazu po 11 rokoch od jeho vydania,
- e) obchádzanie faktu, že bolo preukázané, že štatutár povinného z platobného rozkazu platobný rozkaz prevzal a odpor voči nemu nepodal, bolo v hrubom rozpore rozhodnutiami najvyššieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky,
- f) žalobca nebol predvolaný na výsluch svedka,
- g) sudy sa v danej veci nevysporiadali s námietkami dovolateľa ohľadom doručenia platobného rozkazu povinnému a odmietli vykonať navrhnuté dôkazy bez odôvodnenia čo je rovnako považované za odňatie konania pred súdom,
- h) odklon spočíva v tom, že sudy sa odklonili od prejudiciálnej otázky v tom, že kedy a ako bol platobný rozkaz doručený a konali tak bez náležitého odôvodnenia,
- i) nevyjadrenie sa k otázke doručenia platobného rozkazu povinného,
- j) žiaden právny predpis neumožňuje súdu, aby po 10 rokoch vstúpil do prebiehajúcej exekúcie.

8.8. Dovolateľ ďalej poukázal, že touto vecou je potrebné sa zaoberať v zmysle § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ako prípadom hodným osobitného zreteľa. V závere svojho dovolania dovolateľ uviedol 14 okruhov otázok, ktoré je potrebné vyriešiť a analyzovať, a to:

I. Lex specialis

II. Premlčanie práva

III. Konkludentný spôsob doručovania všetkých poštových zásielok

IV. Otázka kto, kedy a ako konkludentne prevzal exekučný titul

V. Na neprávne nie je možné v právnom štáte budovať štát a právo

VI. Neexistencia zákona, ktorý by umožňoval v roku 2008 začať hľadať súdu po 11 rokoch dôvody pre zrušenie exekučného titulu z roku 1997

VII. Pokrivenie ústavy a čl. 2 ods. 2

VIII. Exces Krajského súdu Košice z roku 2008 nemá a nemôže mať žiadny právny význam, ide o ničotnú, nulitnú činnosť, ktorá nemá žiadne právne účinky

IX. Pri opakovanom posúdení jednej a tej istej predbežnej otázky brať ohľad na to, ako bola táto otázka posudzovaná iným súdom, a pokiaľ sa chce od takéhoto riešenia odchyliť, musí vysvetliť prečo tak robí

X. Porušenie zásady kontradiktórnosti a nestrannosti konania

- XI. Exces Krajského súdu Košice z roku 2008 iba generuje ďalšie a ďalšie škody
- XII. Tunelovanie majetku povinného behom exekúcie ER 3159/97 komunálnou mafiou na Domaši
- XIII. Imreho spolok si privatizoval súdnu moc, aby vyhovel sebe a „naším ľuďom“
- XIV. Krytie vtedajším ministrom spravodlivosti JUDr. Harabínom.

8.9. Na základe uvedených skutočností tak dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 31. januára 2023 č. k. 3Co/117/2021-1180 a súčasne, aby zrušil tiež rozhodnutie súdu prvej inštancie z 12. mája 2016 č. k. 15C/69/2005-670, a aby uložil povinnosť žalovanému uhradiť dovolateľovi trovy dovolacieho konania.

9. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

10. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol vydaný napádaný rozsudok (§ 424 CSP), a to za podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP), potom dovolací súd uvádza nasledovné:

11. Aj za účinnosti CSP (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho OSP) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písmeno e)), a/alebo ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písmeno f)).

14. Podľa § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

I.

15. Podľa § 420 písm. e) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

16. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané sudy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných

pravidiel).

17. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

18. Ústavný súd opakovane judikoval, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. sp. zn. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

19. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada prideľovania súdnej agendy sudcom (splňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 ústavy sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený. Dovolací súd preto v súvislosti s namietanou vadou (§ 420 písm. e) CSP) skúmal, či vybraný senát (ne)bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce, a teda či súd (ne)bol správne obsadený.

20. Dovolateľ namieta, že jeho spor mal na odvolacom súde prejsť senát 4Co JUDr. Kleinovej, ktorý rozhodoval predchádzajúce odvolania. Zároveň uviedol, že túto námietku vzniesol už vo svojom prvom odvolaní, (na základe ktorého bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Co/221/2019-1050).

21. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že sa opätovne (dovolateľ túto námietku formuloval už vo svojom prvom dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Co/221/2019-1050) zaoberal touto námietkou dovolateľa a skúmal či odvolací súd rozhodoval v zložení súladnom so zákonom a rozvrhom práce. Po preskúmaní uvedenej námietky najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd po zrušení jeho rozhodnutia najvyšším súdom a odstránení vytýkanej vady rozhodoval v zákonom zložení. Predmetná súdna vec bola odvolaciemu súdu predložená na rozhodnutie o odvolaní žalobcu 23. novembra 2017 (č. l. 950). V zmysle všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2017 Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017 (v znení dodatku č. 11 účinného od 10. novembra 2017), konkrétne čl. IV. odsek 4 sa síce (tak ako namieta žalobca) veci zrušené odvolacím súdom a vrátené súdu prvej inštancie a znovu predložené o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania zapisujú do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku. Výnimka z tohto pravidla je však obsiahnutá v odseku 10 tohto článku, podľa ktorého, ak vec nemožno zapísať podľa odsekov 4 až 9 pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, prideli sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. Vo veci vedenej pod sp. zn. 4Co/404/2010 bola sudkyňou spravodajkyňou JUDr. Alexandra Hanusová, ktorá bola neskôr, v čase predloženia predmetnej veci odvolaciemu súdu 23. novembra 2017, zaradená do senátu 3Co, preto je nutné konštatovať, že predmetná súdna vec bola senátu 3Co pridelená na vybavenie v súlade s Rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017. Uvedené zhodne konštatoval najvyšší súd už v roku 2011, keď na

základe vtedy uvedenej dovolateľovej námietke taktiež skúmal či došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 písm. e) CSP. Najvyšší súd preto opätovne, z tohto dôvodu, nedospel k záveru, že v tejto časti došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. e) CSP.

II.

22. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k žalobcom namietanej procesnej vade.

24. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

25. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

26. Dovolateľ namietal, že odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie nakoľko súd vykonával dôkazy. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že odvolací súd, tak ako to vyplýva zo spisu, ako aj zo samotného rozhodnutia, nevykonával dôkazy, ale oboznamoval sa so spisom, nezaoberal sa novými dôkazmi. Preto najvyšší súd považuje túto námietku za nedôvodnú.

27. Avšak ťažiskovou argumentáciou dovolateľa bolo, že nižšie súdy nesprávne posúdili skutkovú situáciu, a to v tom, že listinu z 2. januára 2012 (č. l. 804), ktorú dovolateľ predložil na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa konalo 11. februára 2016, nepovažoval za preukázanie predbežného posúdenia Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že odvolací súd sa s uvedenou argumentáciou dovolateľa vysporiadal v bode 22. svojho rozsudku, kde uviedol, že podľa uvedenej listiny si dovolateľ uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť konaním Krajského súdu v Košiciach a nie konanie Okresného súdu vo Vranove nad Topľou vedené pod sp. zn. Er 3196/1997, ktoré označil dovolateľ v žalobe. Dovolateľ preto nesprávne uviedol, že odvolací súd považoval uvedenú listinu za preukázanie prerokovania nároku na náhradu škody, avšak nebola podaná pred podaním žaloby. Odvolací súd celkom jednoznačne povedal, že listina

z 2. januára 2012 nepreukazuje prerokovanie rovnakého nároku na náhradu škody, ktorú dovolateľ žaloval práve v tomto konaní.

28. Dovolateľ namietal, že súdy opomenuli a zdôraznili svoju neprávomoc pri odškodňovaní za prietahy v konaní a neriadili sa záväzným právnym názorom odvolacieho súdu z 30. novembra 2011. Je však potrebné zdôrazniť, že ústavný súd 10. decembra 2013 priznal nárok na náhradu škody za prietahy v konaní v sume 1.500 eur, ktoré dovolateľovi bol povinný uhradiť Krajský súd v Košiciach.

29. Súdy si podľa názoru dovolateľa neujasnili o čom a o akom žalobnom návrhu majú rozhodovať. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že odvolací súd v bode 13. svojho rozsudku uviedol: „Žalobca v odvolaní zotrval na skutkových tvrdeniach uvádzaných v konaní pred súdom prvej inštancie a k návrhu na rozhodnutie uviedol, že súd si riadne neujasnil o čom rozhoduje, ak v záhlaví rozsudku, a aj v jeho odôvodnení uviedol, že rozhoduje o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. vo výške 3.083.838,40 eura (99.903.716 Sk) a nemajetkovej ujmy 531.102,70 eura (16.000.000 Sk), hoci uznesením z 11. 2. 2016 pripustil zmenu petitu, (o ktorú žiadal od roku 2012) tak, že odporca je povinný uhradiť mu 92.903.716 Sk (3.083.838,41 eura) s 12 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 34.582 341 Sk (1.147.923,42 eura) od 1. 10. 2011 do zaplatenia, nemajetkovú ujmu 1.000.000 Sk (33.193,92 eura) s 12 % úrokom z omeškania ročne od 26. 1. 2006 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd zistil, že táto námietka nie je dôvodná, keď z žalobcom uvedeného uznesenia súdu prvej inštancie (č. 1. 798) je zrejmé, čo bolo predmetom sporu, o ktorom súd rozhodoval. Podľa vyjadrenia žalobcu na pojednávaní 11. 2. 2016 (č. 1. 577 posledný odsek) uplatňovaná škoda bola vyčíslená k 30. 9. 2011. V odvolaní, v bode 7. odrážke 9 zhrnul, že základom nároku vo veci je nesprávny úradný postup, nulitosť nezákonných rozhodnutí, prekročenie právomoci vo veciach Er 3196/97, EX 586/99 i EX 1019/97 (zrejme Okresného súdu vo Vranove nad Topľou) a súd je povinný primárne skúmať tieto pochybenia." Na základe uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa touto dovolateľovou námietkou zaoberal, preto jeho námietka, že by na základe uvedených skutočností malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP neobstojí.

30. Dovolateľ tiež uviedol, že súdy sa nezaoberali jeho námietkou v súvislosti s predložením listiny predloženou pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 2. januára 2012, ktorou mal preukázať, že došlo k predbežnému prejednaniu nároku na náhradu škody pred Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že odvolací súd sa aj touto námietkou dovolateľa vo svojom rozhodnutí zaoberal, a to v bode 16. svojho rozsudku, kde je uvedené: „Záver súdu prvej inštancie, že tento nárok nebolo možné priznať preto, že nebol predbežne prerokovaný so žalovaným, preskúmal podľa námietok žalobcu, že predbežné prerokovanie nároku súdu preukázal listinou založenou do spisu 11. 2. 2016. Z listiny, na ktorú žalobca poukázal a je založená v spise ako č. 1. 583 zistil, že žalovaný na žiadosti žalobcu, ktoré mu boli doručené 30. 9. 2011 a 27. 1. 2012, a ktorými si uplatňoval náhradu škody v celkovej sume 4.616.647 eur za nesprávny úradný postup Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 17Rob/1631/96 (neskôr pod sp. zn. 3Cb/4/2008) a v konaní vedenom pod sp. zn. 18Rob/1357/96 (neskôr pod sp. zn. 4Cb/1/2008) boli predbežne prerokované a nebolo im vyhovieť. Z tejto listiny ani podľa odvolacieho súdu nemožno vyvodiť, že žalobca požiadal žalovaného o prerokovanie nároku na náhradu škody odvodzovanú od rozhodnutí vydaných v konaní vedenom Okresným súdom vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. Er 3196/1997 po 27. 3. 2007 a teda, že jeho záver o nesplnení podmienky stanovenej pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v ustanovení § 15 zák. č. 514/2003 Z. z. nie je správny." Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa zaoberal námietkou dovolateľa, avšak vyhodnotil ju ako nedôvodnú, keďže dovolateľ v konaní predložil listinu, z ktorej vyplýva, že na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky došlo k prerokovaniu nároku na náhradu škody, ktorá mala dovolateľovi vzniknúť v rámci konaní vedených na Krajskom súde v Košiciach a nie konaní vedených na Okresnom súde Vranov nad Topľou.

31. Dovolateľ tiež argumentuje, že zmenil svoju právnu argumentáciu po rozhodnutí odvolacieho súdu, a to s odkazom na § 6 ods. 4 zákon č. 514/2003, ale odvolací súd uviedol, že jeho právomoc sa spravuje § 7 OSP a tiež si súd neujasnil, o ktorých konaniach má rozhodovať. Odvolací súd sa však námietkou dovolateľ zaoberal v bode 15. a 16. svojho rozsudku, kde celkom jednoznačne poukázal na zmenu

právnej argumentácie dovolateľa a riadne a dostatočne sa s ňou vysporiadal. A tiež si dostatočne ujasnil v akých veciach koná.

32. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že predložil súdu dôkazné listiny (v dovolaní označené číslami 1-44) avšak súdy ich nevykonali. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003). Z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS350/08). Zo spisu je však zrejmé, že pokiaľ súd nevykonával nejaký dôkaz, ktorý bol navrhnutý stranou konania, tieto skutočnosti riadne a dostatočne odôvodnil.

III.

33. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

34. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou formulovaná v dovolaní. Právne otázky, ktoré neboli dovolateľom v dovolaní pomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

35. Dovolateľ v súvislosti s § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal, že došlo k nesprávnemu posúdeniu otázky povinnosti predbežného prejednania žiadosti o odškodnenie vo vzťahu k procesnému postupu, pokiaľ sa preukáže že nedošlo k prejednaniu požadovaného odškodnenia na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky je ex offio povinný konanie iba zastaviť, nie žalobu z tohto dôvodu zamietnuť vecnoprávnym rozsudkom. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na uznesenie najvyššieho súdu z 25. novembra 2020 sp. zn. I KO/17/2020 a na závery Najvyššieho súdu ČSSR z 15. januára 1980 sp. zn. Cpij 145/78 (R 20/1981). Poukázal na časť uznesenia so sp. zn. I KO/17/2020 (bod 14. a 15., ktorý aj citoval), kde aj v dovolateľom citovanej časti, je záver, že Okresný súd Bratislava V nebol oprávnený zamietnuť žalobu a zastaviť konanie z dôvodu, že nie je príslušný konať. Nemožno uviesť, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s poukazom na uznesenie I KO/17/2020 nakoľko sa nejedná o riešenie tej istej (alebo aspoň podobnej) otázky. Najvyšší súd sa v uznesení I KO/17/2020 zaoberal či bol Okresný súd Bratislava V príslušný konať (na základe predloženia veci Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), čo v rámci dovolateľovho konania nebolo predmetom sporu. Dovolateľ tiež poukázal na rozhodnutie R 20/1981. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že v tomto rozhodnutí sa jedná o výklad ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie zákona č. 514/2003, ktorým dovolateľ argumentuje vo svojom dovolaní. Zároveň je tiež potrebné uviesť, že v zmysle tohto rozhodnutia, je povinnosťou súdu pokúsiť sa o odstránenie nedostatku, ktorým sa rozumie predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Toho času Okresný súd Bratislava I. dovolateľa na pojednávaní 26. marca 2015 vyzval na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - č. l. 569.

36. Dovolateľ ďalej uviedol, že nesprávne posúdenie otázky nedodržania postupu súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu spočíva v tom, že okresný súd neoboznámil dovolateľa s tým, ktoré právne významné skutočnosti zostali sporné, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná, aj keď boli navrhnuté a súd nepostupoval pri konaniach 11. februára 2016 a 12. mája 2016 pred vynesením rozsudku v súlade s ustanovením § 118 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len ako „OSP“). Pričom poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu z 28. mája 2013 so sp. zn. 4Cdo/167/2012. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na stranu 5 a 6 daného rozhodnutia, kde je jednoznačne uvedené, že aj v prípade, ak by došlo k porušeniu tohto práva, nemá to žiadny dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu v čase rozhodovania, OSP priznáva. Ďalej je tiež uvedené: „Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisníc z pojednávania pred súdom prvého stupňa, keď súd vykonával dokazovanie výsluchmi účastníkov a svedkov, ku ktorým sa účastníci mali právo priebežne vyjadrovať, rozhodoval uznesením aj o návrhoch na vykonávanie ďalších dokazovaní a v závere pojednávania účastníkov vyzval, aby zhrnuli svoje návrhy (por. napr. zápisnicu z pojednávania z 3. mája 2011 č. l. 808-846, kedy pojednávanie začalo o 8,30 hod. a skočilo o 17,30 hod.). Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.. Dovolateľka preto neopodstatnene namietala, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. účinného od 15. októbra 2008, jej súd odňal možnosť pred súdom konať.“. Uvedené skutočnosti zdôraznil aj odvolací súd v rozhodnutí z 31. januára 2023 v bode 28., kde uviedol: „Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Ak aj súd nedodrží daný postup, nemá to priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával. Porušenie tohto zákonného ustanovenia nediskvalifikovalo žalobcu v jeho procesných právach, napr. práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.5.2013 sp. zn. 4Cdo/167/2012).“.

37. Dovolateľ pod písmenami a) - j) uviedol otázky, v ktorých sa mali súdy oboch inštancií odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že na to, aby mohlo dôjsť k posúdeniu týchto otázok, je nevyhnutné, aby dovolateľ nielen riadne označil rozhodnutia, od ktorých sa mali nižšie súdy odkloniť (čo neurobil), ale zároveň je potrebné, aby sa jednalo o otázky právne a nie otázky skutkové. Takto dovolateľom formulované otázky sú otázky skutkové, ktoré nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu.

38. Na konci svojho dovolania dovolateľ špecifikoval 14 okruhov otázok, ktoré je podľa jeho názoru potrebné vyriešiť. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že uvedené otázky nesúvisia s prejednávanou vecou, preto sa k nim nevyjadril.

39. Dovolateľ vo svojom dovolaní síce formálne uviedol dôvod dovolania aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, avšak viac tento dovolací dôvod nešpecifikoval a neodôvodnil, preto sa najvyšší súd k nemu ani nemohol vyjadriť.

40. Záverom najvyšší súd už len uvádza, že pokiaľ dovolateľ poukazuje na obchodnoprávne spisy a na „harabínovské justície“ vo svojom dovolaní, tieto skutočnosti nemajú relevanciu s prejednávanou vecou.

41. S ohľadom na uvedené podľa dovolacieho súdu dovolateľ neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací

súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP. Dovolací súd podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné aj dovolanie podané dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.